

1000. 1000. 5 / 218. XI - 132

2.

Pieniä katonkukkia

Kaksi Umpäriä.

Toisi kertomus.

3 kop. hopyassa.

1871 1770

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

Kaksi Umpäriä.

Toisi kertomus.

Suomennos.

Helsingissä, 1859.

J. G. Frenckellin ja Pojan kirjapainossa.

Gillas till tryckning.

Borgå Domkapitel d. 22 September 1858.

På befallning:

Carl Joh. Ekroos.

Kaksi Ampäriä.

Toisi tapaus.

”Monta vuotta sitten,” sanoo muuan Englandilainen rouvas-ihminen, ”pyhdyttiin minua tervehtimään muutamia köyhiä, joita yksi heidän sangen hellä ystävänsä tähän asti oli hoitanut; mutta nyt oli hänen tervehtensä lannistunut ja hänen koti-työnsä enäntyneet; ja minä hänen siaansa määrättiin. Minun piti woi-
mani mukaan neuwoman ja auttaman näitä köyhiä, kirjoja heille lainaaman ja apurahaa Lähetys-seuralle kantaman. Olithisesti oliwat apurahan maksajat hyviä maksajaita, waan ei ketään

taidettu tässä suunnassa werrata Anna Tomsoniin, joka oli jotesanki köyhä, waan toimellinen waimo lii-
naapuristosani. Kun minä mää-
rättyllä ajalla tulin apurahaa kanta-
maan oli hänenki pieni lanttinsa aina
waroilla. Tätä minä sitä enemmän
ihmettelin, kuin minä oivalsin, An-
nin itse ei tietävän, mihin hyvään
tämä hänen lanttinsa käytettiin.
Muutamana päivänä kyselin minä
sits häneltä: ”Anni, kuinka sinä aina
saatat lanttisi niin waroilla pitää?”
ja hän wastasi: ”Mieheni on sangen
huolellinen siitä, että raha waroilla
on, kuin rouwat tulewat sitä Seu-
ralle kantamaan.”

Annin luona käydessäni, lainasin
minä kirjoja hänelle, joita minä tawal-
lisesti wiikon perästä waihetin. Kun
minä muutamana aamuna, hänen luok-

senja tultuani, kysyin jos hän jo oli lufenut viimeisen minulta hänelle lainatun kirjaisen, oli minulla syh luulla, ettei hän ollut sitä ensinkään lufenut.

Minä sanoin hänelle: ”Ehket vielä liene ennättänyt tätä kirjaista lufea, niin kyllä sen vielä wiikon päiwiksi lainata saat.” ”Kyllähän minä sen lufenut olen, wastasi hän, — lufemista minä suuresti rakastan. Minulle on sangen hywä syhdän annettu.” ”Waan niin,” wastasin minä, — ”minä toiwosin taitawani samaa itsetänikin sanoa. Mutta jos sinä tarkemmin tutkit samaa syhdäntäsi, niin pelkään keksiwäsi, ettei se ole niinkään hywä. Oletko lufenut mitä Raamattu tästä asiasta sanoo? Ensisiksi sanotaan, Jerem. 17: 9: ”Syhdän on häijy ja pahanelkinen kappale ylitse kaikkein; kuka taitaa sitä tutkia?” ja sitten sanoo itse Wapahta-

jamme Mark. 7: 21, 23: "Sillä sisäl-
tä ihmisen sydämeestä tulewat ulos
pahat ajatukset, — ja saastuttawat
ihmisen." Minä koettelin hänelle opet-
taa, kuinka ihmisen sydän oli tullut
näin pahaksi ja saastutetuksi, kuinka
se pitää puhdistettaman, ja kokonaan
uudeksi sydämeksi muuttuman, en-
nenkuin se taitaisi taiwaasen päästä,
koska Jumalan sanassa sekin sano-
taan: "Paitsi pyhyyttä ei yksikään
jaa Herraa nähdä."

Tämä kanssapuheemme pidettiin
viikon lopulla. Seurawan viikon
ensi päivät oliwat sateisia, ja minä
estettiin koti-toimiltani Annia terweh-
timästä aina perjantai-iltaan asti.
Perille tultuani, tapasin minä tuwan
aiwan tyhjänä, waan wähän aikaa
siellä odotettuani, kuulin jonkun
astuwan niitä portaita, kuin lak-
ka-huoneesen kuljettiwat; ja nyt as-

tui Annin naapuri-waimo tupaan, — hänen ystäväälliset postensa tunustivat huolta ja murhetta. Täälläpä, ”sanoi hän,” täälläpä waan on ollut ikävä, jo minä luulin Annin kokonaan kadottawani, sillä en minä juinkaan luullut hänen enää jaloillensa pääsevän. Suuri nyt pehmitin minä hänen wuodettansa, waan ei hän vielä ensinkään istumaisillansa physy.” Waimolta sain minä tietää, että Anni waiwattiin kowalta pistokselta, joka oli saattanut häntä niin haudan partahille, ettei edes lääkäriäkään enää toivoa ollut; mutta lääkärin suureksi ihmeeksi oli Anni nyt jo wirkistymäisillänsä: Nyt selitin minä naapurin mummolle mieli-pahaani, kuin ei hän ollut jotain sanomaa kotiini lähettänyt, jotta olisin taitanut edes jollain lailla auttaa. En minä uskaltanut mennä Annia tervehtimään, koska hän

vuodetta pehmittäessä oli tullut vielä entistä heikommaksi; sentähden minä kotiani kiiruhdin hankkiakseni hänelle jotain lämmintä liemi=ruokaa. Kuitenki minä lupasin, seuraavana päivänä palaantua, ja niin minä tein. Raukeana ja kalweana makasi nyt tämä nuori waimo wuoteellansa. Minä sanelin hänelle sydämellisen suruni hänen sairautensa ylitse, ja myös muutamia sanoja tämän elämän huifentelewaisuudesta, muistuttain, kuinka sairaus woipi ihmisen wuoteelle pakottaa, terweyden parahimmasja kufassa ollessa, niinkuin nyt hänenki kanssansa tapahtunut oli.

”Ah,” sanoi hän ”minä olin sangen sairas, enkä minä milloinkaan ole niin kowaa kärsinyt, waan ruumiini waiwat olivat mitättömiä, kofonansa mitättömiä sieluni waiwoja sulyteen.

Kaikki minä rouwa oli sanonut synnillisestä sydämeistäni käwi nyt minulle niin raslaaksi, että luulin wajoowani sywimpään helwetin sywyhteeseen. Ah, en minä saata tätä kauhistustani edes osapuille sanoilla selittää. O, se oli kauhiata, warsin kauhiata.”

”Toistahan sinä,” sanoin minä, ”olisit tuntenut, jos sinä helwettiä pelkäämättä, olisit ollut wakuutettu taiwasen pääsemisestääsi.

”Nyt olisi senkaltainen wakuutus ollut kokonansa mahdotoin,” sanoi hän, — ”eihän kukaan saata tietää, kuinka hänen kansjansa käypi, ennenkuin kaikki ohitse on.”

Tähän minä wastasin: ”Siinä minä luulen esiywäsi, sillä monelle Jumalan lapselle sallitaan autuaallinen wakuutus tulewaisesta herraudestansa, ja niin he tähtetään siltä suloiselta

ajatukselta, että he saawat tulla Her-
 ran tykö ja siellä ijankaikkisesti olla,
 että he tuskin tuntevat ruumiillisia
 kipujansa. Yksi weljistäni kuoli sa-
 maan tautiin kuin sinulla nyt on; —
 hän sairasti ainoastaan wiis päivää,
 waan kuitenki taifi hän meitä sil-
 mäellesjäsä sanoa.” Nyt minä me-
 nen kunniaan, Karitsan weren kautta;
 siellä minä saan ijankaikkisesti wei-
 sata Hänen wapaasta armostansa ja
 rakkaudestansa, aina kuolemaan asti.
 Minä lepään kalliolla, — kalliolla
 minä lepään!” — Näin minä, sen
 mukaan kuin hänen heikot woimansa
 salleiwat, hänelle selitin, kuinka suloi-
 sasti Jumalan armo oli itsensä osoit-
 tanut tässä rakastetussa weljesäni.
 Toisena päivänä jälleen hänen luof-
 sensa tultuani, näin minä suureksi
 ilokseni, että Herra oli siunauksensa
 suonut meidän wiimeiselle kansapuu-

heellemme; ei sairas enää haastellut hyvästä sydämeästnsä, kaikki hänen sanansa sisältiwät nyt ainoastaan samaa, minkä seuraawat Raamatun lauseet sisältävät: "Mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin." — "Jumala armahda minun syntisen päälleni."

Nyt se oli pyhä suloisuus, että häntä osoittaa Hänen luoksensa, joka sanoo: "Minä olen tie, totus ja elämä:" — Hänen tykönsä, joka sanoo: "Se on Jumalan työ, että te uskotte sen päälle, jonka Hän lähetti;" "Jumalan karitsan työ, joka pois ottaa maailman synnit." Tarwinnenko edes sanoa millä hartaudella Anni nyt, näillä uusilla ajatuksillansa, kuunteli Jumalan armolupauksia, jotka nyt oliwan löytäneet tien hänen sydämeensä, ja kuinka hän, vähänkään parannettuaansa, ahkerasti käytti niitä

wälitappaleita, kuin Jumala on sallinut uskon wahwistamiseksi. Ewangeliumin rikkaat ja suloiset lupaukset olivat samaa hänelle, kuin lähde ja noowalle, ja suloisaa oli nähdä, kuinka hän siitä lähteestä joi, niinkuin olisto hän ollut janoon nääntymäisillänsä. Seuraawat Raamatun sanat uskallan minä häneen sowittaa: "Mutuaat owat, jotka isoowat ja janoowat wanhurskautta; sillä he rawitaan."

Tässä olen nyt kertonut, kuinka Anni sai walon ja rauhan, waan nyt minä wielä tahdon jutella kuinka hän nyt hädän hetkinä taisi kuormanja Herralle heittää, ja kuinka Herra häntäki kohden täytti tämän lupauksensa: "Huuda minua hädäsäs, niin minä tahdon auttaa sinua; ja sinun pitää kunnioittaman minua."

Muutamana launiina ja firrkaana

kewät aamuna, kävelin minä hoidet-
 tawiani terwehtimässä. Annin ma-
 jaan tultuani, näin minä hänen kai-
 ki siistintä=työnsä jo toimittaneen,
 jonka tähden minä tarjoustin jota-
 kuta Raamatun lukua hänelle luke-
 maan. Kyllä hän ainaki oli iloi-
 nen, minua tätä hänelle tarjottuani,
 waan tänä päivänä näkyi hän tule-
 wan erin onnelliseksi tästä tarjoukses-
 tani. Hän pyysi minua sitä lukua
 lukemaan, josta eilisen saarnan teks-
 ti=sanat oliwat lainatut, ja minä lu-
 win 1 Piet. 2 luvun; ennätettyämme
 siihen wärssyyn, jossa sanotaan: ”Ha-
 laitkaat sitä terweellistä sanaan ries-
 kaa, niinkuin äsken syntyneet lapset,
 että te sen kautta kaswaisitte,” —
 koettelin minä hänelle selittää, kuin-
 ka sanaa saatettiin rieskaan werra-
 ta, woimallisen ja rawitsewan j. n. e.
 ominaisuutensa tähden. Hän katkaisi

puheeni ja sanoi: Niin se on! eiköpä rouwa olisi minulle tuota sanonut, niin tuskin minä milloinkaan olisin sitä tietää saanut. — Mikä pakana enkö minä kuitenki ole!” ”Et sinä saa pakanaksi itseäsi kutsua,” vastasin minä ”sillä eiväthän pakanat oikiaata Jumalaa tunne eivätkä rakasta, ja sitä minä tiedän sinun tekeväsi.” ”Rakastaa Häntä!” sanoi Anni, ja vielä toisesti, — ”rakastaa Häntä — täytyyhän minun Häntä rakastaa! ah, ei rouwa tiedä minkälainen ystävä Hän nytyjäänki minulle oli; minä olen halunnut rouwalle kaikki haastella..”

Minä löin kirjani kiini, väistin tuolini häntä lähemmälle ja herkesin tarkasti kuulemaan. Näin hän nyt seikkansa kertoi: ”Viime joulupäivänä upposi ainoa tina-ämpärini kai-

won pohjalle, enkä minä woinut sitä sieltä saada; se oli suuri murhe minulle. Mieheni palkkasi miehiä sitä ilmaan onkimaan, waan ei se heillekään onnistunut. Siitä asti olen minä joka aamu ämpäriin lainannut joltakulta naapuriltani, wettä koko päivän tarpeeksi nostakseni. Wiikkoa takaperin oli minulla taaskin laina-ämpäri ja seki upposi kaiwoon. Minä raukka tulin niin onnettomaksi, kuin olisi oma lapseni kaiwoon langennut. Ämpäri oli lainattu! se oli lainattu! — Kuka nyt euää mitään minulle lainaisi? — Mitä minun piti tekemän. Minä huusin lähimäistä naapuriani, joka on wäkewä ja hywätahtoinen waimo, ja hän oli walmis minua auttamaan. Tuli koko joukko kyläläisiä, miehiä sekä waimoja, kaikki he koneytansa koettelivat, waan ei

mikään auttanut, waikka he kyllä kau-
 wan työtä tekiwät, wiimen he kaikki
 kaiwolta meniwät; Heidän men-
 tyänsä juolahti tämä ajatus miele-
 hen: ”Onhan sinulla yksi ystävä,
 jonka luofse sinä et vielä ole men-
 nyt, ja jonne sinun kuitenkin ensiksi
 olisi pitänyt kääntyä.” — Nyt mi-
 nä salpasin oweni, heittäyn polwille-
 ni, ja rukoilin Herraa minua autta-
 maan. Rukoukseni oli kehno ja ly-
 hyt, — waan minä walitin Hänelle
 tuskani, ja anelin, että Hän suos-
 tuisi minua auttamaan. Rukoil-
 tuani rupesin ompelemaan, waan
 ei työ tahtonut ensinkään wirua.
 Minä menin siis pihalle, katselin kai-
 woon: ajatuksissani, aloin minä nyt
 rauta-koukkua kaiwossa sinne tänne
 pyöritellä, ja yhtäkkiä tunsin jon-
 kun raskaan kappaleen koukkuun tart-
 tuneen: koukun ylös saatus, riip-

pui siinä omani, niin kauvan sitten uponnut ämpäri.”

”Nyt sinä olet saattanut minua Herran töitä oikein ihmettelemään,” sanelin minä iloisesti; ”Totisesti, meidän Jumalamme on yksi uskollinen Jumala! Nyt minä luulen kotellesi toistaki ämpäriä ilmiin auttaa.”

”Ei! rakas rouvaseni,” vastasi hän, ”ei niin! Herrahan minua auttoi tätäkin hlös saadessa! ja Hänen piti minua toisenki kanssa auttaa, jos hänen tahtonsa niin oli: pitihän minun siis Häneltä kysyä, jos Hän suostuisi minua vielä uudestaant auttamaan. Minä menin tupaan ja rukoilin yhtä kehnosti kuin ennen; tuwasta tultuani, rupesin entiseen työhöni, ja ilmaan kohosi toinenki ämpäri. Silloin minä kutsuin naapuri-waimoani ja sanoin:

Raksi Ämpäriä.

katso tuosja on nyt laina-ämpäri ja tuosja on omanikin.”

”Nyt minä luulen,” sanoi minä, ”hänelle kertoneesi, millä voimalla sinä olit niin ihmeellisesti onnistunut,”

”En minä, hyvä ystäväiseni,” vastasi hän, hellästi käsiwarttani liikuttain, — ”en minä sitä tehnyt sillä tiedättehän te, ettei tämä vaimo ensinkään Herraa rakasta, ja minä pelkäsin hänen alkawan Herraa ainoastaan iwata, ja sitä minä en olisi voinut ensinkään kuunnella; mutta rouwalle olen minä kaikkiertonut, sillä minä tiedän teidän Herraa sen edestä ylistävän.”

Ja en minä totisesti muuta voinut kuin hänen kanssansa riemuita, ja ylistää sitä armoa, jonka hän oli hädän hetkenä löytänyt, ja nyt minä hänelle muistutin lainattua kirvestä

Eliaan päiwinä, waan ei Anni ensin-
 lään tuntenut tätä tapausta, sillä
 warsin wähän hän Wanhasta Testa-
 mentista tiesi; koska hän heti ru-
 wettuaansa Jumalan sanaa lukemaan
 ja rakastamaan, oli Uutta Testament-
 tia enin harjoittanut: tuskin hän us-
 koa taisi, että Raamatussa jotain
 kerrottiin senkaltaisesta tapauksesta,
 joka olisi werrattawa tähän hänen
 seikkaan ämpärein kanssa.

Ruwettiin siis yksissä lukemaan
 kertomusta 2 Kun. Kir. 6:nesta lu-
 wusta, jonka minä tähänki kirjoi-
 tan; ehkä se woipi jolle-kulle uutta
 olla.

”Ja profeettain pojat sanoivat
 Elisalle: ”Katsa se sia, jossa me si-
 nun tykönäsi asumme, on meille ah-
 das.”

”Anna meidän mennä Jordaniin
 asti, ja jokaisen tuoda sieltä yksi

hirsi, että me rakennaisimme sinne
sian asuaksemme: hän sanoi men-
kää.”

”Ja yksi sanoi tules palveliais-
kanssa, ja hän vastasi: minä tulen.”

”Ja hän meni heidän kanssansa:
ja kuin he tulivat Jordanin tykö,
hakkasivat he siinä puita.”

”Ja kuin yksi heistä oli puun
maahan hakannut, putosi rauta we-
teen, ja hän huusi ja sanoi: woi mi-
nun Herrani, senki minä olen lai-
naksi ottanut.”

Mutta Jumalan mies sanoi: ku-
hunka se putosi? Ja koska hän osoiti
hänelle paikan, leikkasi hän yhden
puun, ja heitti sinne, ja saattoi nin
raudan uiskentelemaan.”

”Ja hän sanoi ota häntä ylös:
ja hän ojensi kätensä ja otti sen.”

Heti lukuamme aljettua tuli An-
nin mies kotia, ja hänki ihmetteli,

että Raamatussa oli jotain heidän ämpäristänsä.

O, opettaisiko tämä vähäinen kertomukseni monelleki lukiassensa, kuinka armosta ja laupeudesta rikas Jumala ja Wapahtaja meillä on; opettaisiko, mitä palawa rukous woipi matkaan saattaa, ja kuinka luotettawaa ja autuaallista on omistaa tuon Raikfiwaltiaan ystävän, jonka tykö me saamme joka hetki kääntäytyä, ja jonka eteen me saamme kantaa kaikki murheemme; — siksi kuin kaikki lewottomuus ja murhe on ijantaijiksi kadonnut, ja katoomatoin onnellisuus joutunut osaksemme. — Her-
ra, enennä meidän uskoamme!

Esimerkit todistawat, kuinka Raikfiwaltias Raitselia wälittömästi on waijuttanut kristityissä, joista taiddetasiin sanoa: ”Onko sinulla usko, niin pidä se itsellesi Jumalan edes-

jä, ja ole kiitollinen." Kerrottasiinko näitä vaikutuksia muille, niin on peljättävä, että niitä taidettasiin väärin ymmärtää. Mutta ei tämä tapaus, minun luullakseni, saata es-
 syyttää ketään. Kuta usiammalle se tutuksi pääsee, sitä usiamman pitäisi tulla kehoitetuksi uskoon, kiitollisuu-
 teen ja ylistykseen.

